

ver Eighed i Grunde, at den samme Ret ydes Kunstneren. Han vil tilmed lettere end Forfatteren være udsat for, at ikke blot hans Indtægt, men hans Bre liber Skaar ved den uberegtigede Benyttelse af hans Arbejde. Eigheden i Retstilting stiger derhos til fuldstændig Identitet, naar man tænker sig en Kunstner — og af den Art viser jo Kunsthistorien, at der har været mange — hvis hele kunstneriske Virksomhed gaaer op i at tegne og udgive Kæffer af Kompositioner i Nadering eller Omrids, jfr. ogsaa Lov 29de Decbr 1857 § 9. Imod denne Betragtning af Forfatterens og Kunstnerens lige Retstilting vil man derhos, saavidt skjønes, forgæves søge at hente nogen Indvending fra det Offentliges Interesse i, at Kunststands udbredes ved gode Udbildninger af Kunstværker, thi denne Interesse vil dog aldrig kunne tænkes større end den beslægtede, som Staten har for gode Kunstfavers Udbredelse — og denne er jo dog ikke større, end at vore Love have erkjendt, at den bør vige for Forfatterens og hans Families naturlige Ret. Fortjener Værket derhos Offentliggjørelse, og kan dets Udgivelse overhovedet betale sig, tør man være fuldt forvisset om, at det ogsaa vil komme for Dagens Lys (jfr. Motiver Pag. 5, 1ste Spalte), ikke at tale om, at det jo altid stod det Offentlige frit at affjøre Kunstneren eller hans Familie det fortjenstfulde Arbejde. Og skulde saa endelig en halsstarrig Kunstnerhulle modsætte sig Offentliggjørelsen, saa var jo Publikum her ikke værre stillet end ligeoverfor den lunefulde Forfatter. Om det derfor end maa erkjendes, at der altid er noget Vilkaarligt i en Begrænsning til et vist Aar, saa vil der dog ei heller paa denne Vej kunne findes nogen Hjemmel for at behandle Kunstneren anderledes end Literaturen. Det maa derhos ikke oversees, at Tanken i al Bestyttelse, som Loven yder Kunstneren (Forfatteren), er den, at lade ham nyde den fulde Frugt af hans Phantasies og Tænkninges Skabning, og at man ved at indskrænke Bestyttelsen til et kort Tidsrum udover hans Død meget ofte lige imod Niemedet vil skjænke hans modneste, meest fuldenbte Arbejder en kortvarig Bestyttelse, medens han allerede i sin Levetid har havt en langvarig for sine mindre gode Ungdomsarbejder, der nu tilmed deeltage i den, som Loven

tilfjører ham efter Døden for alle hans Arbejder.

Turde derhos Sagen for Kunstneren selv synes mindre vigtig, fordi han vel som oftest vil lade sin Ret gaae over i en Forlæggeres Haand, og der ved Prisens Afveining ikke vil blive taget synderligt Hensyn til en fjernt liggende Fordeel, som det under Smagens Foranderlighed er mere end vanskeligt at beregne — hvorved det dog bør erindres, at Kunstneren ligesom Forfatteren sjelden sælger sin hele Ret, men et enkelt Dplag —, saa maa det ikke glemmes, at her ogsaa er Tale om Families Ret, og at Erfaring jo lærer, at netop Dødsjeblikket spiller en afgjørende Rolle i disse Forhold, at det samler Interessesen for den nu afluttede Virksomhed i et Kulminationspunkt, der ofte kan love rig Høst — rig efter vore tarvelige Billaar, og at Kunstværkets værbige Gjengivelse t. Ex. i Kobberstik nu kan medføre Udtag og Bekostninger, der først kunne ventes dække de i Lybet af et temmeligt langt Tidsrum, hvor derfor netop Kunsten og Smagens egen Interesse gjøre det ønskeligt, at Tiden til at høste ikke er for knapt afmaalt. Det bør maastee ei heller tabes af Sigte, at det Tidsrum af 10 Aar, som Lovudkastet vil levne Kunstnerens Familie, ikke er længere end det, som allerede kan opnaaes efter vor nugjældende Lovgivning, som jo det foreliggende Lovudkast iøvrigt med Høie anseer som foreældet (Frdg. 13de Decbr. 1837 § 1 og 2).

Efter det saaledes Anførte formener jeg, at Kunsten ikke vil stee sin fulde Ret, medmindre den anerkjendes for lige berettiget med Literaturen, og tillader mig saaledes at bringe i Forslag, at det i § 2 nævnte Tidsrum af 10 Aar forandres til 30.

3 Overensstemmelse med det Anførte foreslaaer

Udvalget, at

§ 1.

1ste Punktum udgaaer, og istedetfor sammesættes:

Ingen maa til Salg eftergjøre en Kunst-